

foretage en noget anden Ordning af vore repræsentative Forhold i Udlandet. I øvrigt vil jeg dog endnu kun bemærke, at uden at ville indlade mig paa nogen Sammenligning mellem vor diplomatiske Repræsentation i Udlandet og vort Forsvarsvæsen, og idet jeg udelukkende holder mig til det første, maa jeg bestemt hævde, at Spørgsmaalet om, hvor stor den skal være, hvilke Udgifter der skal medgaa, og hvor man skal have Repræsentation, ingenlunde kan afgøres ved en almindelig Sætning eller ved et almindeligt Følelsesskøn, men det er noget, der afhænger af, hvorledes det under de vekslende Tider og vekslende Omstændigheder stiller sig med Hensyn til Nødvendigheden eller Nyttens af en Repræsentation. Og ligesom jeg vil forbeholde mig fuld Frihed til at foreslaa for Rigsdagen og efter bedste Evne vil medvirke til, at Gesandtskabsposter, som jeg anser for unyttige, blive ophævede, saaledes vil jeg paa den anden Side — og det har jeg i Gerningen vist paa forrige Aars Finanslov — af al Kraft virke for, at der bliver oprettet ny Poster paa saadanne Steder, hvor Omstændighederne maatte gøre det ønskeligt eller nødvendigt.

P. G. C. Jensen: Den højtærede Justitsminister meddelte, at han havde under Udarbejdelse et Lovforslag om Navneforandring, og at han havde tænkt sig allerede at kunne have fremsat et saadant Lovforslag i indeværende Samling, hvad der imidlertid paa Grund af andre, mere presserende Sager ikke var lykkedes. Jeg beklager, at det ikke er lykkedes den ærede Minister at faa dette Lovforslag udarbejdet, men i selve Udtalelsen ligger der jo en Erkendelse af, at dette er et Lovgivningsanliggende, og det er en Sætning, som altid har været erkendt, at om almindelige Lovgivningsanliggender skal man ikke indsætte Anmærkninger paa Finansloven, saa længe Rigsdag og Regering endnu ikke ere blevne enige om, hvorledes Sagen i det hele kan ordnes. Jeg skulde derfor tro, at den ærede Minister vilde have handlet mere konsekvent, hvis han havde undladt at optage den Anmærkning, som nu findes paa § 5, og paa hvilken han selv henlede Opmærksomheden. Det blev netop i Fjor udtalt af dette Ting, at man ikke fandt det hensigtsmæssigt at ordne et saadant almindeligt Lovgivningsanliggende paa Finansloven med nogle Pennestrøg, og navnlig slet ikke paa den Maade, der var paatænkt fra den højt-

ærede Ministers Side. Denne Opfattelse, som jeg altsaa har, syntes det mig, at det ærede 2det Medlem for 10de Kreds (Frijs-Frijsenborg) deler. Han vilde ligesom jeg meget gerne have en Lov om denne Sag — det trænge vi ogsaa til —, og han vilde ligesom jeg ikke gerne se en Ordning, selv ikke en midlertidig, paa Finansloven. Desuagtet har det ærede Medlem udtalt sig om denne Sag saaledes, at han slog sig til Ro med den ærede Ministers Udtalelse om, at naar han fik dette her, haabede han i næste Samling at kunne fremsætte Lovforslag om denne Sag. Naar et saadant blev forelagt, vilde Følgen saa blive, enten at denne Bestemmelse bliver vedtagen, og saa behøve vi den ikke paa Finansloven, eller ogsaa, at den ikke bliver vedtagen, og at der eventuelt kommer noget andet i Stedet. Det mente det ærede Medlem. Men hvis Lovforslaget nu ikke bliver ført igennem, hvis man fremdeles skulde, som man har gjort ved mange Lovforslag, tale i flere Aar om det, inden man kommer til Enighed, hvorledes skulde det saa gaa i denne Mellemtid? Har man en Anmærkning det ene Aar paa Finansloven, maatte man vel have den oftere. Jeg synes, det er en uheldig Maade at ordne Sagen paa. Jeg kan heller ikke indse, at der skulde være Nødstilstand til Stede med Hensyn til Navnespørgsmaalet, saaledes at man endelig skulde ind paa at have en Anmærkning paa Finansloven.

Da jeg har Ordet, vil jeg gerne udtale mig om et andet Punkt, som jeg tillægger ganske særdeles stor Vigtighed, og som ejendommeligt nok ogsaa vedrører Justitsministeriet. Jeg har ved en anden Lejlighed her i Tinget omtalt de uheldige Forhold, under hvilke Formanden i Sø- og Handelsretten arbejder. Jeg har gjort opmærksom paa for lang Tid siden, at det Arbejde, der kræves af Formanden for Sø- og Handelsretten, er et Arbejde, som det er ganske umuligt at kræve af et Menneske, om han end er udrustet med de allerbedste og rigeste Evner. Det er saa stort, at det ikke er muligt for noget Menneske at udføre det. Jeg opfordrede den Gang Ministeren til at tage Spørgsmaalet op og indrette Sagen saaledes, at der blev en fast Næstformand i Sø- og Handelsretten, som kunde tage Halvdelen af Arbejdet, thi der er rigeligt til 2. Jeg gjorde opmærksom paa, at der som Formand for Sø- og Handelsretten sidder en Mand, som vel er den flottigste Mand her i Landet og overkommer overordentlig meget og byder sig selv det utrolige. Naar denne